

Spiren

En dystopisk sci-fi-fortælling

Af Michael Benjamin Larsen

Indhold

1 · Døren
2 · Fireogtyve
3 · Hjemme
4 · Sytten sekunder
5 · Revnen
6 · Hvorfor
7 · Et navn
8 · Den forkerte vej
9 · Noget mangler
10 · Fejl
11 · Gentagelsen
12 · Moderens hænder
13 · Hukommelse
14 · Nia
15 · Et sted der husker
16 · Normal
17 · Støj
18 · Hullet
19 · Pigen i regnen
20 · Samtalen
21 · Kanterne
22 · Natten uden slutning
23 · Det unormale
24 · Rodnet
25 · Spiren

1 · Døren

07.12.

Døren åbnede.

Elias gik ud.

Skærmen ved håndleddet fandt hans rute.

ARBEJDSOMRÅDE 18.

STATION 42.

FREMMØDE 07.30.

BEREGNET GANGTID: 14 MINUTTER.

Han gik til venstre. Gennem passage 6. Til højre ved blok 31.

Blokkene stod tæt. Beton. Vinduer. Døre. Numre.

Det var lettere med numre.

Ved blok 31 vibrerede håndleddet.

TEMPO: 3 % UNDER ANBEFALET.

Elias satte farten op.

Han tænkte ikke over det. Beskeden var der. Kroppen svarede.

07.27.

Tre minutter før.

Passende.

Ved station 42 stod seks kasser. En beholder med små mørke ting. Tomme poser.

FYLD 24 ENHEDER PR. POSE.

12 POSER PR. KASSE.

FORSEGL.

PLACÉR PÅ BÅND 4.

Elias satte sig.

Han begyndte.

2 · Fireogtyve

Fireogtyve.

Forsegl.

Fireogtyve.

Forsegl.

Efter et stykke tid behøvede han næsten ikke tælle. Hånden tog. Øjnene kontrollerede. Fingrene lukkede.

Han vidste ikke, hvad de små mørke ting var.

Det generede ham ikke.

Hvis han havde haft brug for at vide det, ville det have stået på skærmen.

Ved station 43 sad en pige. Han havde set hende før. Hendes navn stod på tøjet. Elias havde aldrig læst det.

De skulle ikke koordinere. Derfor talte de ikke.

09.00.

PAUSE.

På væggen stod:

LUFTKVALITET: GODKENDT.

TRANSPORTNET: NORMAL DRIFT.

BORGERTRIVSEL: STABIL.

DET, DU HAR BRUG FOR AT VIDE, ER ALTID TILGÆNGELIGT.

Elias kendte sætningen. Den gjorde ting enkle.

Senere satte en mørk ting sig fast i hans ærme. Den kildede mod huden.

Han så på den.

Ujævn. Mørk. En tynd fure langs siden.

Så børstede han den væk.

13.18.

GODKENDT.

AFVIGELSE: 0,4 %.

Han gik hjem.

3 · Hjemme

Hans mor sad ved bordet.

"Hej."

"Hej."

"God dag?"

"Ja."

Hun nikkede.

Spørgsmålet betød, at hun havde set ham. Svaret betød, at alt var i orden.

På værelset tændte læringsfladen.

SOCIAL FORSTÅELSE: 18 MIN.

OPGAVEBEREDSKAB: 22 MIN.

KROP OG REGULERING: 15 MIN.

FRI PERIODE: 47 MIN.

En person modtager en ændring i sin arbejdsplan. Hvad er den mest hensigtsmæssige reaktion?

Elias valgte det andet svar.

KORREKT.

Den lille ro kom med ordet.

Det meste havde et rigtigt svar. Det var en god egenskab ved ting.

Ved aftensmaden fortalte hans far, at han havde fået en ny opgave.

"Kontrol af samlinger."

"Godt," sagde moren.

"Ja."

Elias tænkte på den mørke ting ved sit ærme.

Han vidste ikke hvorfor.

Senere så han ud på blokkene. Vinduerne slukkede et efter et.

Han nåede at tænke, at de næsten altid slukkede i samme rækkefølge.

Næsten.

Så bad skærmen ham gå i hviletilstand.

4 · Sytten sekunder

Tirsdag åbnede døren 07.12.

Onsdag 07.12.

Torsdag 07.12.

Om torsdagen regnede det.

En dråbe ramte Elias' kind. Kold. Han tørrede den væk.

På vej hjem fandt hans hånd noget i jakkelommen.

En af de mørke ting.

Han tog den op. I dagslyset var den ikke helt sort. En tynd linje løb langs siden.

Han kunne aflevere den.

Han kunne smide den ud.

Han gjorde ingen af delene.

Ikke fordi han besluttede det. Beslutningen kom bare ikke.

Ved passage 6 gled den ud af hånden.

Han så ned.

Våd beton. Mørke samlinger. Fødder.

Den var væk.

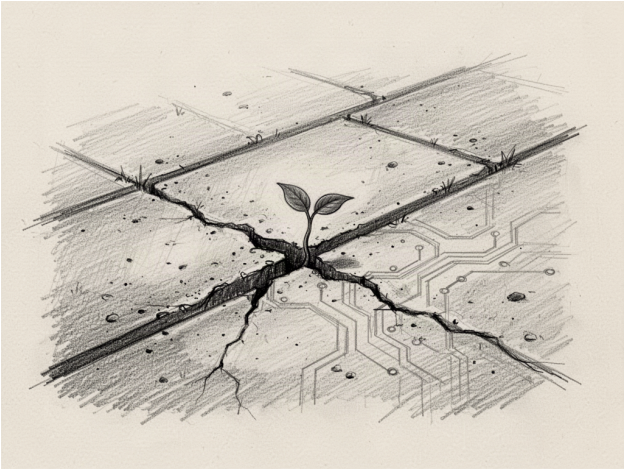
TEMPOAFVIGELSE: 17 SEKUNDER.

Han gik videre.

Om aftenen tænkte han på de sytten sekunder.

Det var mærkeligt, for de var allerede gået.

5 · Revnen

Mandag var ruten den samme.

Ved passage 6 tog Elias to skridt forbi en samling i betonen.

Så standsede han.

Kroppen havde standset, før han vidste hvorfor.

I revnen var noget.

Meget lille.

Ikke gråt. Ikke sort. Ikke den matte hvide farve fra markeringerne.

Grøn kendte han. Grøn betød godkendt.

Men dette lignede ikke en besked.

Det lille noget bevægede sig i vinden. Bøjede sig. Rettede sig op.

Han havde ikke noget ord for det.

RUTEN ER FRI.

FORTSÆT MOD ARBEJDSOMRÅDE 18.

Han gik.

Ved station 42 begyndte han.

Fireogtyve.

Forsegl.

Midt i den tredje pose kom revnen tilbage i hans tanker.

Ikke som et billede på en skærm. Bare dér.

Han fortsatte arbejdet.

Men resten af dagen var der, et sted bag tallene, en ganske lille grøn farve.

6 · Hvorfor

Tirsdag sænkede Elias farten ved passage 6.

Ikke nok til at få en besked.

Det grønne var der stadig.

Onsdag gjorde han det igen.

Torsdag også.

Hver dag var der en forskel. Ikke stor. Bare nok.

Han begyndte at kende antallet af skridt fra blok 31 til revnen uden at se på skærmen.

Det slog ham ikke som vigtigt.

Fredag standsede han.

Det grønne stod højere. En tynd del pegede op, og to mindre dele havde foldet sig ud.

Elias bøjede sig frem.

TEMPOAFVIGELSE REGISTRERET.

Han rettede sig.

Tog ét skridt.

Så så han tilbage.

En tanke kom.

Ikke et svar. Ikke en instruktion. Ikke noget, han var blevet bedt om at finde.

Bare ét ord.

Hvorfor?

Han gik resten af vejen med ordet i sig.

Det havde ingen destination.

7 · Et navn

Pigen ved station 43 hed Nia.

Elias vidste det, fordi han denne gang læste navnet.

NIA.

Han havde kun behøvet at flytte blikket få centimeter. Alligevel føltes det som en bevægelse, der fortsatte længere end øjnene.

Hun opdagede det.

"Hvad?"

"Ingenting."

Hun så på ham et sekund mere.

"Okay."

Fireogtyve.

Forsegl.

Efter pausen spurgte Elias: "Ved du, hvad de er?"

Nia så på beholderen.

"Hvad?"

"Dem."

Hun trak på skuldrene. "Enheder."

"Ja."

Det var korrekt. Alligevel var svaret forkert på en måde, han ikke kunne forklare.

På hjemvejen standsede han ved revnen. Han satte sig på hug.

Han havde lyst til at røre ved det grønne.

Han lod være.

Ikke fordi nogen havde sagt, at han ikke måtte.

Først senere, hjemme i sengen, forstod han at det var dét, der havde været mærkeligt.

8 · Den forkerte vej

Elias drejede ikke ved blok 31.

Det skete så stille, at han næsten kunne bilde sig ind, at han havde taget fejl.

RUTEAFVIGELSE.

Han fortsatte.

KORRIGÉR VED NÆSTE PASSAGE.

Han fortsatte.

Den nye gade lignede de andre, men ikke helt. En dør stod åben. Inde bag den hørte han latter.

Ikke den korte lyd, mennesker lavede, når noget var godkendt morsomt på læringsfladen. Denne latter væltede ind over sig selv.

Tre børn løb over et gårdrum.

En pige havde en grøn regnjakke og røde gummistøvler.

Farverne ramte Elias hårdere end advarselsrødt nogensinde havde gjort.

Hun hoppede direkte ned i en vandpyt.

Vandet sprang op omkring hende.

Hun lo.

Ingen korrigerede hende.

Elias stod så længe, at håndleddet vibrerede tre gange.

Da han endelig gik, bar han lyden med sig.

Senere forsøgte han at finde gårdrummet på sin læringsflade.

SØGNING IKKE NØDVENDIG FOR AKTUEL OPGAVE.

Han læste sætningen flere gange.

For første gang føltes ordene ikke beroligende.

9 · Noget mangler

Næste dag forsøgte Elias at gå samme vej.

Passagen var lukket.

MIDLERTIDIG RUTEOPTIMERING.

Han gik rundt om blokken. Der burde have været et gårdrum bag den.

Der var en væg.

Han gik tilbage.

Væg.

Han lagde håndfladen mod den. Kold, ru beton. Virkelig nok.

Men han kunne høre latteren fra dagen før så tydeligt, at han næsten mærkede vanddråberne.

Ved station 43 spurgte han Nia, om hun kendte området.

"Hvilket område?"

Han beskrev den grønne jakke.

Nia blev stille.

"Du skal ikke lede efter ting, der ikke er på din rute."

"Hvorfor?"

Hun så hurtigt mod skærmen.

"Fordi du ikke skal."

Det var ikke et svar. Elias begyndte at opdage, at mange sætninger lignede svar uden at være det.

Den aften spurgte han sin mor, om hun havde haft røde gummistøvler som barn.

Skeen standsede på vej mod hendes mund.

"Det er længe siden."

"Var de røde?"

Hun så på ham.

Så på hans far.

"Spis nu, Elias."

Han spiste.

Men spørgsmålet forsvandt ikke.

10 · Fejl

Skærmen sagde, at Elias havde sovet 7 timer og 43 minutter.

Han huskede natten som vågen.

Begge dele kunne ikke være rigtige.

Han begyndte at skrive små ting ned på papir, fordi læringsfladen organiserede hans noter og undertiden gjorde dem kortere.

PAPIR 1:

Mor standsede ved spørgsmålet.

Gårdrummet fandtes.

Gårdrummet findes ikke.

Spiren vokser.

Nia er bange.

Han gemte arket under madrassen.

Det føltes barnligt. Han vidste ikke, hvorfra han kendte følelsen "barnligt".

På arbejdet kom han til at lægge femogtyve enheder i en pose.

FEJL.

Han fjernede én.

KORREKT.

Ordene plejede at give ro. Nu så han på dem og tænkte: Korrekt for hvem?

Resten af dagen blev spørgsmålet ved med at vende tilbage.

Ikke hvorfor.

Hvem.

Da han gik hjem, var spiren blevet høj nok til at kaste en tynd skygge over revnen.

11 · Gentagelsen

En mand stødte ind i Elias ved transporthallen.

"Beklager. Forbindelsen var langsom."

Elias så efter ham.

Næste dag skete det igen.

Samme mand. Samme sted.

"Beklager. Forbindelsen var langsom."

Samme tonefald.

Tredje dag stillede Elias sig et skridt til siden.

Manden gik forbi.

Standsede.

Vendte sig langsomt mod Elias.

I et øjeblik havde hans ansigt et udtryk, Elias ikke kunne læse. Ikke vrede. Ikke overraskelse. Mere som en dør, der var blevet åbnet ind til et mørkt rum.

Så smilede manden.

"Hav en hensigtsmæssig dag."

Elias fulgte ham med blikket.

På arbejdet spurgte han Nia, om hun nogensinde oplevede, at ting

gentog sig.

"Alt gentager sig."

"Nej. Præcis."

Hun holdt op med at arbejde.

"Du skal holde op."

"Med hvad?"

"Det der."

Hun behøvede ikke forklare det.

For første gang forstod Elias, at man kunne dele en tanke uden at sige den.

Det var næsten mere foruroligende end tanken selv.

12 · Moderens hænder

Hans mor sov, da han kom hjem.

Det gjorde hun aldrig klokken 14.06.

På bordet lå hendes hånd åbent ved siden af skærmen. Elias stod og så på den.

Der var en lille lys streg ved tommelfingeren. Et ar.

Pludselig så han den grønne regnjakke igen. Den røde støvle, der forsvandt ned i vandet. En lille hånd, der greb efter balancen.

Han fik en mærkelig smerte bag brystbenet.

Ikke fysisk, mente han. Men hvor skulle en smerte ellers være?

Moren åbnede øjnene.

"Elias?"

"Har du et ar på hånden?"

Hun trak hånden til sig.

"Alle har mærker."

"Fik du det som barn?"

"Du spørger meget."

"Ja."

Hun satte sig op. Trætheden i hendes ansigt gjorde hende pludselig

ældre og mere virkelig, end Elias nogensinde havde set hende.

"Det er ikke altid godt at vide mere."

"Det står der ellers."

"Hvad?"

"At det, jeg har brug for at vide, altid er tilgængeligt."

Noget bevægede sig i hendes ansigt.

"Det er ikke det samme som at have brug for alt."

"Men hvem bestemmer, hvad jeg har brug for?"

Hun lukkede øjnene.

Da hun åbnede dem igen, sagde hun kun:

"Du skal være forsigtig."

Det var første gang, hans mor havde givet ham en besked, som ikke fortalte ham, hvad han skulle gøre.

13 · Hukommelse

Elias begyndte at tvivle på minder.

Ikke fordi de var uklare.

Fordi nogle var for klare.

Han huskede sin første dag ved station 42. Han huskede skærmens lys og lugten i hallen.

Men når han forsøgte at huske dagen før den, var der ikke mørke. Der var ingenting.

Han søgte efter billeder af sig selv som lille.

ADGANG IKKE RELEVANT.

Han spurgte sin mor.

"Vi har billeder."

"Vis mig dem."

"En anden dag."

"Nu."

Ordet overraskede dem begge.

Hans far så op.

"Elias."

"Jeg vil bare se."

"Du er overstimuleret."

"Nej."

Skærmen på væggen tændte uden at nogen rørte den.

REGULERINGSFORSLAG TILGÆNGELIGT.

Elias stirrede på den.

For første gang følte han vrede.

Den var ikke som en advarsel. Den var varm. Uordentlig. Den gjorde hans hænder levende.

"Sluk."

Skærmen blev ved.

"SLUK."

Den slukkede.

Stilheden bagefter var enorm.

Hans mor så på ham med tårer i øjnene.

Og Elias vidste ikke, om han havde vundet noget eller ødelagt noget.

14 · Nia

Nia kom ikke.

Station 43 stod tom.

"Fravær?" spurgte Elias.

Skærmen svarede ikke.

Han spurgte arbejdslederen.

"Station 43 er ikke bemandet."

"Det ved jeg. Hvor er Nia?"

"Hvem?"

Elias lo.

Lyden kom forkert ud.

"Nia."

Arbejdslederen så på ham med venlig bekymring. "Der har ikke været en Nia ved station 43 i den aktuelle periode."

Elias kunne mærke sit hjerte.

Han kunne huske hendes øjne. Måden hun sagde du skal holde op. En lille revne i neglelakken på hendes pegefinger.

"Der var."

"Din trivselsscore viser øget belastning."

"Der var."

"Vil du have hjælp?"

"Nej."

"Det er ikke et nederlag at modtage hjælp."

Elias gik.

Han gik fra stationen midt i arbejdstiden.

Ingen stoppede ham fysisk.

Det var næsten værre.

På vej hjem løb han til passage 6.

Spiren var der.

Han satte sig ned ved den og mærkede en lettelse så voldsom, at han begyndte at græde.

Han havde aldrig grædt alene før.

Måske havde han aldrig grædt.

Han vidste ikke længere, hvilken af de to sætninger der var mest skræmmende.

15 · Et sted der husker

Elias begyndte at besøge spiren om natten.

Byen var anderledes efter hviletid. Ikke tom, men tyndere. Som om verden ikke behøvede at gøre sig helt færdig, når færre så på den.

Han sad ved revnen og fortalte den ting.

Ikke fordi han troede, den kunne høre.

Han fortalte den om Nia.

Om gårdrummet.

Om sin mors hånd.

Om manden ved transporthallen.

Ordene lød anderledes, når de blev sagt uden et spørgsmål bagefter.

En nat opdagede han noget på betonen.

Et mærke.

N + E.

Ridset meget svagt.

Han rørte bogstaverne.

Han kunne have lavet dem selv. Det kunne være gammelt. Det kunne betyde noget helt andet.

Alligevel begyndte hans hænder at ryste.

"Nia?"

Intet svarede.

Et sted langt væk lød en tone.

Så endnu en.

Vinduer tændtes i blokke omkring ham, ét efter ét, i et mønster der bredte sig gennem byen.

Elias så op.

For første gang tænkte han ikke på blokkene som bygninger.

Han tænkte på dem som punkter, der talte sammen.

Tanken gjorde ham svimmel.

Han rejste sig og løb hjem.

Bag ham stod spiren i revnen og bevægede sig i en vind, Elias ikke kunne mærke.

16 · Normal

Næste morgen stod der NORMAL DRIFT på alle skærme.

Ordene var overalt.

NORMAL DRIFT.

NORMAL DRIFT.

NORMAL DRIFT.

Elias kunne ikke lade være med at se det komiske i det.

Han begyndte at le.

En kvinde på fortovet så forskrækket på ham.

Det fik ham til at le mere.

Normal.

Han sagde ordet inde i hovedet, til det mistede sin betydning.

På station 42 lå poserne klar. Station 43 var fjernet. Ikke tom. Fjernet. Bordet fortsatte direkte over det sted, hvor Nia havde siddet.

Elias lagde hånden på overfladen.

Ingen samling.

Ingen mærker.

Det var umuligt.

Han huskede hendes stemme så tydeligt, at han næsten kunne høre den.

Hvad var mest virkeligt: bordet eller mindet?

Han lavede ingen poser den dag.

Han sad bare.

Skærmen sendte forslag.

PAUSE.

VEJRTRÆKNING.

SAMTALE.

HJEMTRANSPORT.

Til sidst stod der:

VI VIL GERNE HJÆLPE DIG.

Elias så på ordene.

"Med hvad?"

Skærmen svarede:

MED AT FÅ DET BEDRE.

"Jeg har aldrig haft det bedre."

Han mente det.

Det var dét, der skræmte ham.

17 · Støj

Verden blev højere.

Ventilationen havde altid været der, men nu hørte Elias lagene i den. En dyb tone. En lysere. Små klik med ujævne mellemrum.

Folk havde altid talt, men nu hørte han brudstykker.

"—anbefalet—"

"—ikke tilgængelig—"

"—forbindelse—"

"—senere—"

Han begyndte at se mønstre.

Tre mennesker drejede hovedet samtidig.

Fem skærme blinkede i samme sekund.

En hund standsede midt på gaden og stod helt stille i syv sekunder.

Var det nyt?

Eller var Elias ny?

Han sov mindre.

Han skrev mere.

Papirerne lå under madrassen, i skabet, bag en løs liste.

Han tegnede byen. Ikke som gader, men som forbindelser. Stationer

blev punkter. Passager blev linjer.

Da han var færdig, trådte han tilbage.

Tegningen lignede noget.

Han vidste ikke hvad.

Hans far stod i døren.

"Hvad laver du?"

"Prøver at se."

"På hvad?"

Elias vendte sig.

"Alt."

Faren så på papirerne.

"Du gør din mor bange."

"Er du bange?"

Der gik for lang tid, før han svarede.

"Ja."

Det var det mest ærlige, Elias nogensinde havde hørt ham sige.

18 · Hullet

Der manglede elleve minutter.

Elias vidste det, fordi han havde skrevet tiden ned.

22.41 sad han ved bordet.

22.52 stod han foran passage 6.

Han kunne ikke huske turen.

Han gik tilbage.

Ingen minder kom.

Elleve minutter.

Han mærkede panikken som et dyr under huden.

Hjemme viste skærmen:

KONTINUERLIG HVILEPERIODE 22.30–06.41.

"Det passer ikke."

Han sagde det højt.

Skærmen ændrede ikke teksten.

"Jeg var vågen."

HVILEPERIODE REGISTRERET.

"Jeg VAR vågen."

Hans mor kom ind.

Elias pegede på skærmen.

"Den lyver."

"En skærm lyver ikke."

"Så gør jeg?"

"Det sagde jeg ikke."

"En af os tager fejl."

Hun gik hen til ham og lagde hænderne om hans ansigt.

"Du er her."

Han lukkede øjnene.

"Er jeg?"

Hun slap ham.

Han fortrød spørgsmålet med det samme.

Ikke fordi det var dumt.

Fordi en del af ham havde ment det.

19 · Pigen i regnen

Det regnede igen.

Elias gik til den lukkede passage.

Denne gang var væggen væk.

Gårdrummet lå bag den.

Han gik ind.

Børnene var der.

Pigen med de røde gummistøvler stod i vandpytten.

Hun så på ham.

"Du er sent på den," sagde hun.

Elias kunne ikke trække vejret.

"Hvad?"

Hun smilede. Der manglede en tand foran.

"Du er altid sent på den."

"Har vi mødt hinanden?"

Hun svarede ikke. Hun løb hen mod en dør.

"Vent!"

Elias fulgte efter.

Inde i bygningen var der ikke et rum, men en korridor. Den fortsatte

længere, end bygningen kunne være.

Døre på begge sider.

Bag den første hørte han sin mors stemme.

Bag den anden sin egen.

Bag den tredje Nia.

Han greb håndtaget.

ADGANG AFVIST.

Ordene stod ikke på en skærm.

Han vidste dem bare.

Han trak hånden til sig.

Pigen var væk.

På gulvet lå en rød gummistøvle.

Elias løftede den.

Da han blinkede, holdt han ingenting.

Han stod alene foran en lukket betonvæg i regnen.

Denne gang skreg han.

Ikke af frygt.

Af raseri over, at verden hele tiden fik lov til at bestemme, hvad der havde været virkeligt.

20 · Samtalen

De sendte en kvinde.

Hun sagde ikke, hvem "de" var.

Hun satte sig ved køkkenbordet og bad Elias sætte sig overfor.

"Du oplever sammenhænge, som belaster dig."

"Jeg oplever sammenhænge."

"Ja."

"Du tilføjede belastning."

Hun smilede næsten.

"Det er godt set."

"Er Nia virkelig?"

"Hvad betyder virkelig for dig?"

Elias mærkede vreden komme, men under den lå noget andet. Nysgerrighed.

"Det var mit spørgsmål."

"Og jeg bad dig definere ordet."

"Noget er virkeligt, hvis det kan ændre noget."

Kvinden blev stille.

Elias fortsatte.

"Nia ændrede mig. Så hvis hun ikke er virkelig, er noget uvirkeligt i stand til at ændre noget virkeligt. Så virker jeres ord ikke."

"Vores?"

Hun havde fanget ham.

Elias lænede sig tilbage.

Kvinden så på ham længe.

"Du er blevet meget dygtig til at stille spørgsmål."

"Er det et problem?"

"Det kan blive smertefuldt."

"Det var ikke det, jeg spurgte om."

Denne gang smilede hun rigtigt.

"Nej," sagde hun. "Det var det ikke."

Før hun gik, standsede hun ved døren.

"Der findes spørgsmål, som ændrer den, der stiller dem."

Elias tænkte på spiren.

"Så er det måske derfor, man skal stille dem."

Kvinden svarede ikke.

21 · Kanterne

Elias begyndte at lede efter verdens kanter.

Ikke mure. Ikke hegn.

Steder, hvor noget holdt op med at give mening.

Han fandt dem overalt.

En gade, der på kortet fortsatte, men som altid førte ham tilbage til samme plads.

En gammel mand, som kunne fortælle om fyrre års arbejde, men ikke beskrive én eneste fødselsdag.

Et bibliotek med tusindvis af titler, hvor siderne efter side 80 i bestemte bøger var tomme.

Et ur i transporthallen, som sprang fra 16.03 til 16.05.

Han skrev alt ned.

Men jo mere han fandt, jo mindre sikker blev han.

For måske var det ikke verden, der havde kanter.

Måske var det ham.

Måske var hans hjerne blevet en maskine, der producerede betydning af støj.

Den tanke var næsten en lettelse.

Hvis han var syg, fandtes der en forklaring.

Hvis han ikke var syg, var forklaringen større end ham.

Han gik til passage 6.

Spiren havde fået endnu et blad.

"Er jeg syg?" spurgte han.

Bladet bevægede sig.

"Det tæller ikke."

Han lo.

Så opdagede han, at han havde forventet et svar.

Latteren døde.

På vej hjem så han sit spejlbillede i et mørkt vindue.

Et øjeblik syntes han, at spejlbilledet bevægede munden, før han selv

gjorde.

Han løb resten af vejen.

22 · Natten uden slutning

Han sov ikke.

Eller også sov han og drømte, at han ikke sov.

Tanken blev ved med at folde sig ind i sig selv.

Klokken var 02.14.

Så 02.14.

Så 02.14.

Elias stirrede på tallene.

"Skift."

02.14.

Han rejste sig. Udenfor var alle vinduer tændt.

Ikke nogle.

Alle.

Tusinder af rektangler i mørket.

Og bag dem stod mennesker.

Elias kunne ikke se ansigterne, kun silhuetter.

De stod stille.

Vendte mod ham.

Han bakkede væk fra vinduet.

Lyset på værelset blinkede.

Da han så ud igen, var halvdelen af vinduerne mørke.

02.15.

Han begyndte at grine.

Så græde.

Så begge dele.

"Jeg kan se jer," sagde han.

Ingen svarede.

"Jeg kan se jer!"

Hans mor kom løbende ind.

Hun holdt om ham.

"Der er ingen."

"Der var."

"Jeg tror på, at du så dem."

"Det er ikke det samme."

"Nej."

Hun holdt ham hårdere.

Det overraskede ham, at hun sagde nej.

Han lagde hovedet mod hendes skulder.

Hun duftede af sæbe og søvn og noget, han ikke havde et ord for.

Han tænkte: Hvis alt andet er forkert, er dette stadig her.

Så kom den værste tanke:

Hvordan ved du det?

Han skubbede den væk.

For første gang valgte han bevidst ikke at følge et spørgsmål.

23 · Det unormale

Næste dag gik Elias gennem byen uden håndledsskærmen.

Han havde lagt den på bordet.

Det føltes som at gå uden hud.

Ingen rute.

Ingen tid.

Ingen bekræftelse.

Han farede vild efter syv minutter.

Og opdagede, at han kunne lide det.

Han gik efter lyde. Efter lugten af varmt metal. Efter en stribe sol mellem to blokke.

Han så ting, han aldrig havde set.

En kvinde, der fodrede fugle, selv om et skilt bad hende lade være.

To drenge, der byttede jakker og lo.

En mand, der sad på en bænk uden nogen synlig opgave.

Det var den mest unormale dag i Elias' liv.

Og den føltes normal.

Tanken slog ned i ham så hårdt, at han måtte standse.

Hvad hvis det, han hele sit liv havde kaldt normalitet, kun var

gentagelse?

Hvad hvis ro ikke var det samme som fred?

Hvad hvis korrekt ikke var det samme som sandt?

Han tænkte på alle de gange, han havde reageret på en vibration uden at spørge hvorfor.

Alle de svar, han havde valgt, fordi ét af dem blev grønt.

Han følte sig pludselig både gammel og nyfødt.

Ved passage 6 satte han sig.

"Jeg ved ikke, hvad jeg er," sagde han.

Det var første gang, han havde formuleret spørgsmålet sådan.

Ikke hvem.

Hvad.

Han ønskede øjeblikkeligt, at han kunne tage ordet tilbage.

Men ord kan ikke gøres usagte.

Det var endnu en af de ting, systemet aldrig havde lært ham.

24 · Rodnet

Betonen omkring spiren var begyndt at sprække.

Elias satte fingrene mod kanten.

Under den øverste plade kunne han ane tynde hvide tråde.

Rødder.

Ordet kom til ham uden opslag.

Han vidste ikke, hvorfra han kendte det.

Rødder.

Noget, der voksede nedad for at kunne vokse opad.

Han tænkte på sine egne minder. Nogle gik kun få måneder tilbage. Andre føltes ældre end ham selv. En sang uden melodi. Regn mod et

vindue. En hånd, der ikke var hans mors og alligevel føltes som hendes.

Var minder rødder?

Kunne man have rødder i noget, man aldrig havde oplevet?

Han sad der længe.

Byen sendte beskeder til hans manglende håndledsskærm. Han kunne høre signalerne fra lejlighederne omkring sig, små toner der kaldte på en enhed, der lå hjemme på et bord.

Han forestillede sig forbindelserne mellem alle vinduerne. Mellem stationerne. Mellem menneskene. Et usynligt net, så tæt at ingen længere bemærkede det.

Og midt i nettet sad han og forsøgte at finde ud af, om hans tanker var hans egne.

Det var dér, frygten ændrede karakter.

For hvis en tanke var kommet udefra, men han havde tænkt videre på den, hvor begyndte han så?

Hvis Nia havde plantet et spørgsmål i ham, var spørgsmålet så mindre hans?

Hvis verden havde givet ham alle ordene, kunne han så nogensinde sige noget, der kun var Elias?

Han så på planten.

Den havde brugt betonens revne. Regnen. Lyset. Den mørke ting, han havde tabt.

Intet af det havde planten skabt selv.

Alligevel var formen dens egen.

Elias lagde hånden mod jorden.

For første gang i mange dage blev der stille inde i ham.

Ikke fordi spørgsmålene var væk.

Fordi han ikke længere krævede, at de skulle forsvinde.

25 · Spiren

Om morgenen kom beskeden ikke.

Ingen vibration.

Ingen rute.

Ingen stemme.

Elias vågnede 07.19 og lå længe uden at bevæge sig.

Stilheden var så fuldstændig, at han først troede, han var blevet døv.

Så hørte han sit åndedræt.

Et rør i væggen.

En fugl udenfor.

Han satte fødderne på gulvet.

Døren åbnede ikke.

Elias stod foran den.

Ventede.

Intet.

Han lagde hånden på håndtaget.

Han havde næsten aldrig brugt det.

Døren gav efter.

Udenfor stod hans mor.

Hun så træt ud.

"Der er fejl," sagde hun.

"Hvor?"

"Overalt."

Nede på gaden stod mennesker uden retning. Nogle så på deres håndled. Andre på hinanden.

Skærmene var sorte.

Elias gik ned.

Ingen bad ham blive.

Han gik mod passage 6.

Undervejs så han manden fra transporthallen. Manden åbnede munden.

Elias ventede på sætningen om forbindelsen.

"Jeg hedder Aron," sagde manden.

Elias standsede.

"Jeg hedder Elias."

"Det ved jeg."

De så på hinanden.

Så begyndte Aron at grine.

Ikke en gentagelse.

Ikke den samme lyd.

En ujævn, nervøs latter.

Elias gik videre.

Ved blok 31 stod Nia.

Eller nogen, der lignede hende.

Han turde ikke gå nærmere.

Hun løftede hånden.

Han løftede sin.

Så blinkede lyset i gaden, og hun var væk.

Elias lukkede øjnene.

Da han åbnede dem, var hun stadig væk.

Han mærkede vanviddet stå lige bag sig som en åben dør.

Måske havde Nia aldrig eksisteret.

Måske stod hun stadig et sted, han ikke kunne nå.

Måske var han syg.

Måske var verden syg.

Måske var forskellen ikke længere vigtig.

Han fortsatte.

Passage 6 var fyldt med mennesker.

De stod omkring revnen.

Elias skubbede sig frem.

Betonen var brudt op.

Planten var større, end den burde kunne være.

Stænglen delte sig. Blade strakte sig ud over den grå flade. Ikke mange. Ikke dramatisk. Bare levende nok til at få alt omkring den til at se mere dødt ud.

En dreng spurgte:

"Hvad er det?"

Ingen svarede.

Elias satte sig på hug.

Han tænkte på den mørke ting fra station 42.

På sytten sekunder.

På Nias navn.

På sin mors ar.

På røde gummistøvler.

På elleve minutter, der ikke fandtes.

På tusind vinduer med mennesker bag.

På alle de gange nogen havde fortalt ham, hvad han havde brug for.

Han mærkede igen trangen til at finde den rigtige forklaring.

Den kom som en gammel refleks.

Hvad er den?

Hvor kom den fra?

Hvorfor er den her?

Hvad betyder den?

Han lod spørgsmålene være.

Ikke fordi de var forbudte.

Fordi han valgte det.

En lille pige trådte frem mellem de voksne.

Hun rakte hånden mod et blad.

"Du må ikke—" begyndte en mand.

Så standsede han.

Der var ingen regel.

Ingen besked.

Ingen farve, der fortalte dem, hvad der var korrekt.

Pigen rørte bladet.

Det bøjede sig under hendes finger og rejste sig igen.

Elias smilede.

Han vidste ikke, om det var begyndelsen på noget.

Måske fandtes begyndelser kun bagefter, når man så tilbage og valgte et sted at sætte en streg.

Måske var hans begyndelse ikke denne morgen.

Måske var det revnen.

Måske Nia.

Måske spørgsmålet.

Måske havde der aldrig været en begyndelse.

Over blokkene tændtes én skærm.

Kun én.

Et hvidt felt.

Et øjeblik senere kom et enkelt ord frem:

FORTSÆT.

Folkene omkring Elias så op.

Nogle begyndte at gå.

Den gamle bevægelse kom tilbage i deres kroppe så hurtigt, at det gjorde ondt at se.

Elias rejste sig også.

Han mærkede næsten sine fødder finde ruten.

Til venstre.

Blok 31.

Arbejdsområde 18.

Station 42.

Han tog ét skridt.

Standsede.

Skærmen ventede.

FORTSÆT.

Elias så på den.

Så på gaden til højre.

Han havde aldrig gået den vej.

Han vidste ikke, hvor den førte hen.

Der var ingen markering.

Ingen beregnet gangtid.

Ingen destination.

Hans hjerte slog hurtigt.

Han tænkte på sin mors ord.

Vær forsigtig.

Han tænkte på kvindens ord.

Der findes spørgsmål, som ændrer den, der stiller dem.

Så tænkte han noget, ingen havde sagt til ham.

Forsigtighed var ikke det samme som lydighed.

Han drejede til højre.

Efter få skridt vibrerede noget instinktivt i ham, selv om håndleddet var bart.

Han fortsatte.

Bag ham stod skærmen stadig med sit ene ord.

Foran ham smalnede gaden.

Lyset faldt anderledes mellem blokkene.

Han vidste ikke, hvad der ventede.

For første gang gjorde uvidenheden ham ikke mindre.

Den gav plads.

Elias gik.

Ved passage 6 bevægede et blad sig i vinden.

Langt under betonen fandt en tynd rod vej gennem en sprække, der ikke havde været der dagen før.